

Klára Novotná se narodila v květnu roku 1944 v Lounech. Dětství prožila v době, kdy se Československo začínalo měnit pod vlivem komunistického režimu. Díky postoji svých rodičů ale mohla mladí prožít v relativním klidu.

Mně rodiče neukazovali tu dvojakost, ty lži, které se proklamovali, takže jsem vyrůstala v určitý pohodě a myslím si, že otec tomu taky tomu myslím z kraje věřil, protože byl chudej a myslel si, že ten systé....a ta medicína k tomu taky vede, že se o někoho staráte a někomu furt zachraňujete zdraví, život.

Její maminka si o komunismu tiše myslela svoje. Pocházela z velkého statku, proto se jí represe tehdejšího režimu nevyhnuly.

Jejího bratra, který ten statek měl, tak toho zavřeli. Jenom proto, že nebyl schopen plnit státní dodávky. Což bylo třeba 300 vajec, 600 litrů mlíka. On tam měl zaměstnance, ty ale nemoh mít, protože je vykořisťoval. Takže je plnit nemohl, tak je neplnil, tak ho zavřeli.

Díky politické oblevě v 60. letech Klára Novotná mohla jít studovat medicínu do Prahy. Pražské jaro prožila jako politicky aktivní studentka.

Když tohle začalo, tak jsme jako studenti lítali po Praze a podepisovali jsme furt nějaký petice. Na každým rohu stál někdo, kdo podepisoval nějaký petice za svobodu slova.

Za okupace v srpnu 1968 pracovala na své první pozici na soudním lékařství na pražském Albertově.

Jak jsem byla na té pitevně, tak tam bylo mnoho těch politickejch, ne třeba nějaký špička. Ale tamhle se oběsil právník někde v lese. Prostě tyhle lidi, co měli trochu svědomí a asi někomu něco udělali, tak se i takhle zahubili.

Situace v Československu ji donutila zvažovat emigraci. Tu si nanečisto vyzkoušela na vinobraní ve Francii.

Já jsem se vrátila za 2 měsíce, protože se mi tak příšerně stýskalo, že jsme si říkala, ne já teda emigrovat nemůžu. I za cenu, měla jsem tady taky matku,a vrátila jsem se domů.

Během normalizace se snažila především nevyčnívat z davu. Věnovala se svým dvěma dětem a kariéře lékařky na ORL.

Rodina i medicína pro ni byly nejdůležitější i po Sametové revoluci. Ta jí nepřinesla velkou změnu životního stylu, ale přinesla naději v demokracii.

Dnešní generaci by přála, aby si našla práci, která ji bude bavit, a bude ji dělat poctivě.